

בית חרושת לשינה: שלושה שירי ילדים יידיים¹ מיידיש: בני מר

הקרפד והחסידה — יהואש

קרפד מסבן, שמלדה
רק צער ומחסור ידע,
ולא העז מרב בושה
לצאת לאור ליבשה,
קרקר בשקט חדגוני
מכל הלב היגוני:
"חיי שוקעים מיום ליום,
ואין לי שום תקנה". פתאום!
נחתה אורחת בבצה:
גברת חסידה קפצה,
ובלי לומר "שלום לה"
פתחה מיד בתוכחה:
"קרפד, אולי תחליף נגון?
זה שיר עצוב ולא הגון
כי החיים כל כך יפים!
הרי אם רק רוצים — עפים
קמוני אל הגג, לעץ,
שרים לנחל הנוצץ
בשמש בין צללי ענף.
זה לא קשה לפרש כנף,
לעוף, לטוס, או סתם לדאות
לכל מקום, ושם לראות
עולם נפלא בכל בקור.
וגם אתה, במקום קרקור

¹ השירים כלולים בספר שיראה אור בהוצאת כתר.

ממש מפחיד ומדכא,
צריף היית, כל דקה,
לומר תודה רבה, סליחה,
לשיר תמיד מרב שמחה".

ולשכנוע הקוראים,
שיש עוד טעם לחיים,
הפכה מיד החסידה
את הקרפד – לסעודה.

החוט והמחט – אליעזר שטיינברג

יושב רב זנויל החיט,
המחט רצה לה מהר,
אבל החוט נשרף לאט,
ואת המחט מצער.
"זה שוב אתה, נדבק אלי,
הולך בעקבותי כמו צל?
עזב אותי, חזר למלאי,
הגיע זמן להתפצל".
עונה החוט: "אני רק חוט,
אני נחות ולא נכבד,
ואת פלדה. אבל בזכות
החוט הרי נתפר הברד!"

הסוף לא טוב, לא רע ומר,
ואין לרדת לעמקו.
אז מה קרה ומה נגמר?
החוט הלך לו לדרכו.

בית חרושת לשינה – ל' ברקוביץ'

הרחק מעבר ללבנה
יש בית חרושת לשינה.
שוכבים שם כמה ישנונים
מזה ערן ועדנים
ומיצרים בסרט נע
בחלום את השנה.
כשהם שקועים בהכנות,
כלם הולכים על בהונות.
וכמו שפרח לא נשמע,
שומרים גם הם על הדממה.

בשעת ערבית ורמדומים,
בזמן שכבר מתנמנמים
תרנגולים וגם פרות,
ומכבים את האורות –
אותה שעה, אי שם מעל,
אנשי הלילה, במפעל,
פותרים לאט את השקים
וחרש-חרש הם בוזקים
שנה טובה ומתוקה
על פני הארץ הרחוקה.

ושם, למטה, הילדים
מכרבלים כקפודים,
חולמים בחיק האמהות,
שבעינים עצומות
מערסלות הן עוללים
באפלה ובין צללים.
וגם אבות הפעוטם –

הסנדלרים, החיטים —
מיום עמל בעיר חזרו,
ועוד מעט הם ינחרו.

פשעֶרבים הופכים לילות,
דלתות הבית נעולות
והבריחים פֶּבֶר מִבְּרָחִים —
אנשי הלילה אז שופכים
כוכבי־שמים עד אינסוף.
והלבנה יוצאת לחשף
את שלל פְּנֵיהָ הַיָּפִים
ולהביט בכסופים
וממרחק באהבה
שבין הלילה לשלנה.